

хората, познаванъ само отъ лѣстовичкитѣ, които го посѣщаватъ всѣка пролѣтъ? Оцапано, посрамено, покрито отъ орляци гарвани, съ омърсена, напомняща смъртта, почва, то ще живѣе за винаги въ историята като нѣкое зловѣщо мѣсто, гдѣто два народа сж си проливали кръвта.

Селцето, това гнѣздо на обичьта и спокойствието, ще бжде вече само една гробница, общъ трапъ, гдѣто разплаканитѣ майки не ще могатъ да поднесатъ своитѣ вѣнци.

III.

Умисленъ азъ гледамъ една карта отъ театъра на войната. Азъ слѣдя брѣговетѣ на рѣката и разглеждамъ равнинитѣ и планинитѣ. Дали селцето бѣше отлѣво или отдѣсно на рѣката? Трѣбва ли да го диря въ околноститѣ на укрѣпенитѣ мѣста, или по-далечъ, въ нѣкое дълбоко уединено мѣсто?

Мжча се съ затворени очи да си прѣдставя оная покой, оная завѣса отъ тополи, дръпната прѣдъ бѣлитѣ кжщи, оная полянка, която л ястовичкитѣ докосватъ въ летежа си, оная пѣсни на перачкитѣ, она девственъ кжтъ, що войната разори и чието омърсяване грозно възвѣстиха бойнитѣ тржби.

Но, уви! Селцето и отъ картата вече е изтрито!...

Прѣв. М. Д. Николовъ.

